

TRIBUNA

Reflexions sobre la paciència

**Patronat de la Fundació
Joan Maragall**

La paciència, considerada avui, amb una certa displiacència, una qualitat menor, una excusa per deixar de costat les urgències, faria un gran bé en la nostra societat, tan frenètica, apressada, malhumorada, preocupada i exigent amb els altres. La paciència no és la solució de res, però deixa temps per buscar solucions. És convenient en la família i en la feina, en la política i en l'Església, en els mitjans de comunicació i en les xarxes socials. Per això, hem cregut que val la pena fer-ne algunes consideracions des del seu vessant espiritual, psicològic i social.

Supportar amb paciència els defectes dels altres és la sisena obra de misericòrdia espiritual –després, per exemple, d'ensenyar a qui no sap, consolar els tristos, perdonar les ofenses...: un gran programa d'acció-. Tal com passa amb les altres obres de misericòrdia, també ens invita a considerar-nos a nosaltres mateixos persones necessitades d'una certa benvolença per part dels altres: qui no té cap defecte?, qui ho sap tot?, qui no està mai trist? “Qui estima és pacient, és bondadós”, escriu Sant Pau a la *Primera carta als corintis* 13, 4.

Hi ha diversos vessants de la paciència. Aquí en considerem tres: envers nosaltres, envers els altres i envers Déu

La paciència en la família és convenient

–un dels assaigs del teòleg txec Tomas Halik es titula precisament *Paciència amb Déu*, un Déu presentat en les escriptures com molt pacient amb nosaltres-. Precisament, un dels aspectes pràctics de l'actitud de fe és la seva invitació a tenir paciència, a saber esperar, a considerar que el que ara no sabem ni dominem pot estar ple de possibilitats futures que no es donen immediatament. Però la paciència no és fàcil: entre els seus problemes hi ha

el seu aprenentatge, els seus límits, la seva reciprocitat, el risc de no actuar a temps.

Hem de tenir paciència amb nosaltres mateixos, en la nostra exigència de drets i de felicitat, en els nostres somnis d'èxits i plaers, en la nostra recerca de sabers i seguretats. Ho volem aconseguir tot tan ràpidament i ens sentim tan mereixedors de tenir-ho tot, que qualsevol entrebanc, contrarietat o dilació ens omple d'amargor, neguit i irritació. La paciència ens invita a reaccionar amb serenitat i a esperar amb perseverança. Convé inculcar la qualitat de la paciència ja a les criatures, que tendeixen a ser impacients per naturalesa, i encoratjar-la sovint, com a forma valuosa d'autodomini.

Hem de tenir paciència amb els altres. Com a mínim, una certa dosi de paciència, que inclouria tres ingredients: no donar immediatament per fet que l'altre té les pitjors intencions envers nosaltres; esperar una mica abans de manifestar el nostre desacord i la nostra reprovació, i fer-ho amb oportunitat i mesura; i donar-nos una mica de temps per tractar de comprendre els motius i raons dels altres, que sovint seran ben diferents dels nostres i, per això, difícils de comprendre per a nosaltres.

Tenir paciència amb Déu suggereix tres coses. No considerar que les adversitats, els dolors i les proves de la vida siguin malvolença de Déu contra nosaltres, sinó fets que hem d'anar assimilant. Donar-nos un temps d'espera en lloc de voler aconseguir immediata-

ment de Déu el que li demanem –cal pensar que coses que en aquest moment ens semblen imprescindibles per a la nostra felicitat i plenitud i que demanem intensament, poden convertir-se, més endavant, en lloses feixugues, o poden ser incompatibles amb la naturalesa-. En tercer lloc, cal tenir present que el temps de Déu no és el mateix que el nostre –potser la primera formulació de la relativitat del temps ja es troba a la Bíblia: “Per al Senyor, un dia és com mil anys i mil anys com un dia”-. Alguns grans dolors d'avui no seran tan intensos d'aquí uns mesos o uns anys: si som capaços de sortir de la dictadura del present, l'examen de les coses pot guanyar en serenitat.

La paciència no és passivitat, ni fatalisme, ni covardia, sinó expectació davant horitzons d'incertesa, resistència mentre passa la tempesta. La paciència ens calma, ens encoratja a resistir una mica més, a perseverar en els objectius i a estar oberts a canviar-los, ens allibera del nostre suposat absolut i ens fa deixar un marge de temps a Déu i als altres. La paciència és molt menys que l'amor, molt menys que el saber, molt menys que la concòrdia, però obre camins –no sempre segurs ni fructífers– a l'amor, al saber i a la concòrdia.●

Informació elaborada per: **DAVID JOU, JAUME DANTÍ, NÚRIA ICETA, JAUME ANGELATS, FRANCESC TORRALBA, MAR PÉREZ, MAR ROSÀS, MARGARITA MAURI**; emèrits: **PERE LLUÍS FONT, JOSEP MARIA CARBONELL, ANTONI MATABOSCH; MIQUEL CALSINA**, director de 'Qüestions de Vida Cristiana'.